Isaacus Casaubonus Gothofredo Jungermanno S.D.

Si quantum voluptatis sincera, tua mihi litera afferunt, vir eruditissime, tantum otii suppeteret ad paria tecum faciendum; facile eminerem assidua ac prolixa scriptione, ut quantum oblectamenti ex tuis capiam cognoscere. Nunc curis quotidianis obrutus ac tantummodo obstrictus, pro respondendi officio, veniam te orare cogor, ne mihi silentium meum apud te sit fraudi. Scito autem binas tuarum à proximis mundinis me accepisse; quibus respondebo ὕστερον πρότερον. Quamprimum. Nam quod posteriore epistola scribebas de codicibus nonnullis Arabicis; id cuiusmodi sit velim ex te plenius cognoscere. Nam enim me fugit, solere ipsius et vir. L. corum id genus libros pretio impenso vaenire. cui quidem nos parcere nollemus, si quam spem aut fiduciam haberemus posse illos codices nostris studiis esse utiles. Erunt autem, si non eorum è numero fuerint, quos ipsi dudum penes nos habemus. Optarem igitur si posset fieri, et moram nec paterer titulos eorum codicum mihi indicari; priusquam de illis alterutram in plenum statuo. Alcoranum quidem divulgatum possidemus, et quicquid in ea quæ literaria Romæ editum. Sunt etiam in museolo nostro aliquot libri manu exarati, quales fere à Turcis solent circumferri, preces et alios ritus superstitionis Muhammedanæ continentes. Quos cuiusmodi libros nobis jam sat ut aut superst potius. At paraphrases librosque sacrorum Veteris Testamenti multos jam annos frustra quæro: pauca enim adhuc inveneri, quæ quidem edita nondum essent. Optant præterea ea lingua scripti multi de rebus physicis libri, aut de re medica, vel etiam de geographia. Ad horum aliquod ex hisce argumentis si evolverint illi amici tui codices, ita mihi tuis significaveris, rem ferè longè gratissimam teq; adeo ut ita facias oratum velim. Pollicerem ipsius editum vidimus: sed factum male, quod non sicuti tua Natura in terris jam literis invidiosa tecum mihi esse perpetuò nequit. Vereor enim versari in tuis manibus codicem singularis bonitatis, et cuius opem desiderante illo scriptore optimo te maritimi nullo dubito. Loquitur Crotonis apud Pollucem lib. VI. cap. II. Ἀλλ' ἐν ὑπ' ἐκείνῳ μοι quod ex est observavi: neq; succurrit, quod de eo pronuntiem. Sed obsecro te initio eiusdem capitis satin' pro tibi videar hoc χρὰ τοῦς; ego et secunda suspectam habeo et quod ex Xenophonte affertur, falsum puto.

βίκος οἶνος πρωτεῖος apud Xenoph. legere memini in pro Araßar.
καλλιστος quid sit nescio, neq; quæ præcedunt. Expecto quid mihi ille
codex meus docebit. nam eruditiss. quidē Seberus hoc tacet. qui
non videtur observasse paullo post πιδωνας perperam scribi, pro
πιδωνιας. à πιδα πιδωνις ut ab οἶνος οἰνᾶς, ita ἀπὸ τῆς ἐδώνης
et plurima id genus. Ibidem cū ait Pollux, dicisse Aristophanē
ὑρχὰς οἶνος, respicit hunc Xenophontis è Vespis. Ὑρχὰς οἶνος δα-
πίδας, etc. neq; dubium aliter legisse Pollucem quàm editur Sodie:
etsi Petrus Sabellicus Sodiernā lectionē agnoscit. Sed non mirabitur
quis in antiquis grammaticis et eorū Rege Athenæo Ephesium mediocrem
Sabuerit. λεμφυσηρος ibidem vera et germana lectio videtur. Ita locutus
Virgilium è dulci acre sive austeram: uti solent Latini exprime-
re illā saporū aut colorū gravitatem seu austeram. Sic apud Pli-
nium leges mel ex dulci acre et radicem ex austero dulcem lib. xxi.
cap. viii. alibi idem Plinius λαὶ λεμφυσηρα vocat dulcia cum gravitā-
te acrimonia, ut lib. xxii. cap. xiv. Similia apud Celsum multa. Mox
ibidem ἀριστόφορος pro Ἀριστόφορος male scribi, neq; te lateat: neq; Athenæum,
ut egregium: etsi fugit eruditum virum id monere. Quod ait Pollux
veteres Græcos bina Italiæ piacula Sabinis vota: id ipsum pluribus
observare memini Galenus in brevi dissertatione de vitiis Asia-
ticis. Περὶ ἀλεξιφάρμ, pag. 427. Rom. Polis cuius latius meminit Pollux etiā
Athenæus memoratum libro pro sed cum sacrificium Argivum; sensus ut Pollux
cui diversa sunt nōa Polos et Polis. Cap. viii. ad vocem λιγνος, quæ minus fre-
quenter apud veteres scriptores occurrit ꝙ λιχνος, non inutiliter hæc Eustathii adno-
tentur, ad iii Nicomachi, pag. 48. περὶ λειμῶν ἢ τοῦ βεβρωμένου ὕδατος, ἐν
οἷς ἡ λιγνεία· περὶ δὲ λιγνείας ἀφροδίτης, ἐν οἷς ἡ λαγνεία. Cap. ix sub finē
aut dolose me quis sit vātes, quia analogia vocis ἐξεπαγλαίσεν, aut scribe me-
cum, ἐπαγλαίσειν. Scio esse apud poetā ἔπαγλος; sed eo non dimoveor o
sententia. De fine capitis xi, tertio loco: puto tamen accurate inquirenti
non fore adeo difficile plagas βίσσας esse dare. Age, faciendum concede pelo:
Spondeo non defuturum tibi doctis probes. Nota mihi tua ἀγχίνοια: eadem modo.
Expendi omnia loca de quibus erat aliquid à te in aliqua mihi epistolarū tuarū
pronuntiatum. Nihil ejusmodi inveni. ὅτερ ἀρρενίζον ἀμέτρου: certe mihi quo
possem ipse aliquid melius. Frag frustra meas pulsas fores: hoīs usque adeo lōtus
est ab illis studiis alienus, ut ipse dicat aliquis alium esse ab eoquī in Athe-
næum scripsit; ἐπὶ τῶν λόγων ἐκείνων ὀφέλος. Nunc omnis nostra in eo de-
ludat industria, ut nobilissimos discipulos Lucii Πολλουκίου ad tuas Στρα-
βωνικὰς novis observationibus illustremus. Absoluta enim editione contexuit
Polybii, supersunt Observationes nostræ; quarum finem optatum videre
det ὁ ὄντως τέλος. De Commentariis magni Cancerarii quos Pollucis editioni ait te
additurum multum te amo tuæ promissi monuerē te agnoscamq. Quin si quid
apud te gratiæ valeo, dabis operam ut quæ à summo illo et omni laude dignissimo
Viro ungbam poterunt prodire occasio detur, remores in lucem. Vale et me ama.
Lutetiæ Parisiorum pridie Non. Sept. CIↃ.IↃ.CVIII. Scripsi raphim et oreupdg
Si fuerit otium de aliquot Pollucis locis ad te
alias scribam.

λαφύσσειν λαὶ

Salmasium suum ingenii adolescentem ipse pro
fesse velim cures quas
ad ipsum scripsi, et sibi ad-
scripsi.

Eruditissimo Viro

Gothofredo Jungermanno
amico optimo et longe
doctissimo
Hanoviam